

A Fővárosi Ítéltábla a Lajer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lajer Zsolt ügyvéd;) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, az SBGK Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bajkai István ügyvéd;) által képviselt **alperes neve** (törvényes képviselője: dr. S. M.) alperes ellen általános szerződési feltételek érvénytelenségi vélelmének megdöntése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. szeptember 23. napján kelt 19.G.43.519/2014/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt, az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét a felperes 2004. május 1. napja és 2009. július 31. napja között alkalmazott Folyószámla-hitelszerződés 5.2. és 5.3 pontja, a 2004. május 1. napja és 2009. november 1. napja között alkalmazott Hitelkártya-szerződés 19. pontja és a 2004. május 1. napja és 2009. november 1. napja között alkalmazott Bankkártya üzletszabályzat 5.6 pontja vonatkozásában hatályon kívül helyezi és a pert e tekintetben megszünteti. Ezt meghaladóan azzal hagyja helyben, hogy mellőzni rendeli az ítéletnek az egyértelmű és érthető megfogalmazás, a ténylegesség és arányosság, a felmondhatóság, valamint a szimmetria elvével kapcsolatos indokolását.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 579.120 (ötszázhetvenkilencezer-százhusz) forint másodfokú részperköltiséget, továbbá térítsen meg az államnak felhívásra 4.000 (négyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a további 4.000 (négyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a felperes általános szerződési feltételek érvénytelenségi vélelmének megdöntése iránti keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.324.292 forint perköltiséget. Döntésének indokolásában kifejtette, hogy a felperes által perbe hozott szerződési feltételek között számos olyan szerződési feltétel található, amely nem tartozik a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Törvény) hatálya alá, mert nem az egyoldalú kamatemelést, költségemelést, díjemelést lehetővé tevő szerződéses kikötés, hanem tipikusan az ilyen módosítás közzétételére, rendelkezésre bocsátására, elfogadására, illetőleg a szerződés felmondására vagy a fogyasztó javára történő szerződés módosításra vonatkozó kikötés. Rámutatott, hogy a Törvény a hatálya alá nem tartozó szerződéses kikötés tisztességtelensége mellett nem állít fel vélelmet, ezért

ilyen vélelem megdöntése iránti peres eljárás e feltételek kapcsán nem indítható. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság – a további érdemi vizsgálatot mellőzve – utasította el az A.1. 4.4. pont, az egyoldalú módosítás közzétételének helyére vonatkozó szerződési feltétel, A.2. 7.2. pont 2. mondat, A.3. 7.2. pont 2. mondat, A.4. 4.2. pont 2. mondat, B.1. 4.2. pont 2. mondat, 8.1. pont, B.2. 5.7., 5.8., 5.9., 8.1., 8.3. pont, C.1. 5.3. pont 2. mondat, C.2. 5.2. pont 2. -3. mondat, D.1. 19. pont 2. mondat, D.2. 5.6. pont utolsó mondat, D.2. 5.6. pont utolsó mondat, E.1. 4.2. pont 2. mondat, 9. pont, F.1. III.17.1. pont, III.17.3. Pont 2. mondatól, F.2. III.17.1. pont, III.17.3. 3., 4., 5. bekezdés, F.3. III.17.1. pont, III.17.3. pont 3. 4. 5. bekezdés, 2. számú melléklet 1.3.c) pont, F.4. III.17.1. pont, III.17.3. pont, 4., 5., 6. bekezdés, 2. számú melléklet 1.3.c) pont, F.5. III.17.1. pont, III.17.3. pont 4., 5., 6. bekezdés, 2. számú melléklet 1.3.c). pont, 3. számú melléklet 5.,6. pont, F.6. III.17.1. pont, III.17.3.4. pont, III.17.3.5. pont, 2. számú melléklet 1.3.c) pont, 3. számú melléklet 6. pont, F.7. III.17.1. pont, III.17.3. 4.,5.,6. pont, 2. számú melléklet 5.,6., pont, 3. számú melléklet 5.,6. pont, F.8. III.17.1. pont, III.17.3. 4. pont, III.17.3.5. pont, III.17.3.6. pont, 2. számú melléklet 1.3.c) pontjának az egyoldalú módosítás megküldésére, közzétételére vonatkozó szabályai érvénytelensége vélelmének megdöntésére irányuló keresetet.

Nem osztotta az alperesnek azt az álláspontját sem, hogy a Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem vizsgálhatók azon feltételek, melyek a Hpt. vagy a 275/2010. (XII. 15.) Kormányrendelet szövegezésének megfelelően kerültek megalkotásra, mivel ezeket jogszabály állapítja meg, illetve jogszabály előírásának megfelelően határozta meg. Hangsúlyozta, hogy a bíróság feladatát jelen perben nem az adott szerződési feltételek tisztességtelenségének vizsgálata képezi, hanem a Törvény 4. § (1) bekezdésében meghatározott és taxatív felsorolt feltételeknek való megfelelés vizsgálatával a tisztességtelenség vélelmének megdöntése körében a felperes bizonyítási kötelezettsége mellett kell a feltétel tisztességességét vizsgálnia, melyből következik, hogy a Ptk. 209. § (6) bekezdésében foglalt korlát nem érvényesül. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság a felperes azon álláspontjával sem, hogy a Magatartási Kódex jelen per elbírálása során jelentőséggel bírna. E körben utalt a fent kifejtettekre, valamint arra, hogy a Magatartási Kódex nem minősül jogszabálynak, az a bankok önkéntesen vállalt normája, az abban írtak kikényszeríthetősége az adós oldaláról nem áll fenn, azok nem váltak a szerződés részévé, így nincs jelentősége jelen perben. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vizsgálat mércéjét a Törvény 4. § (1) bekezdése, jogkövetkezményeit a 11. § (1), (2) és (3) bekezdése határozza meg és vonja korlátok közé, melynek jogi háttérét a 2/2014. PJE és az abban megjelölt 2/2012. PK vélemény 6. pontjában megfogalmazott elvek adják meg. Az elsőfokú bíróság a perbe vont és a Törvény hatálya alá tartozó általános szerződési feltételeket a Törvény 4. § (1) bekezdés a)-g) pontjában foglalt szempontok szerint vizsgálta. Kiemelte, hogy a Törvény 4. § (1) bekezdésében felállított tisztességtelenség vélelme megdöntésére meghatározott hét feltétel a 11. § (1) bekezdése szerint konjunktív feltétel, így akár egy feltételnek való meg nem felelés esetében a keresetet a bíróságnak el kell utasítania. Részletesen, egyenként értelmezte a Törvény 4. § (1) bekezdésében foglalt elveket. Jogi érvelésében kifejtette, hogy a perbe hozott és a Törvény hatálya alá tartozó szerződéses kikötések az egyértelmű és érthető megfogalmazás elvének megfelelnek. Kielégítik a tételes meghatározás követelményét is, mivel a Törvény által megkövetelt oklista is minden szerződési feltételben megtalálható. Ugyanakkor az egyoldalú módosításra okot adó körülmények mindegyike nem tesz eleget az objektivitás elve követelményének, ugyanis az üzletpolitikán alapuló módosítás lehetősége nem a felperesen kívülálló körülményen alapul, nem olyanon amelyre a felperes ráhatással nem bír, miután azt a felperes maga alakítja. Az általános szerződési feltételek vizsgálata során nem találta megállapíthatónak a ténylegesség és arányosság követelményének való megfelelést, mert álláspontja szerint csak az adott egyoldalú szerződésmódosítás vonatkozásában vizsgálható, hogy az annak indokául

felhozott körülmény változása ténylegesen hatott-e, és az emelés mértékében hatott-e a kamatra, költségre, díjra.

Mindezeken túlmenően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az átláthatóság elvének az egyoldalú szerződésmódosításra feljogosító általános szerződési feltételek nem tudnak eleget tenni, mivel – többek között – a pénz és tőkepiaci feltételek, a jogszabályok, hatósági eljárások, üzletpolitika megváltozása, vagy az informatikai környezet fejlesztése, az adatvédelmi alkalmazások változása mint feltétel változása esetén nem rendelkezik az általános szerződési feltétel arról, hogy az oklistában felsorolt ezen körülmények mely okból, mértékben és módon történő megváltozása milyen mértékben és módon hat ki a kamat, költség és díj mértékére.

Nem találta az elsőfokú bíróság alaposnak a felperesnek az igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát, mivel a törvényi vélelem megdöntése jogkérdés, ezért nincs relevanciája annak, hogy a perbeli szerződéses kikötések megfelelnek-e az általános banki szerződési gyakorlatnak az adott időszakban, továbbá annak sincs jelentősége, hogy a szerződési kikötések nem ütköznek a szabályozó hatóságok elvárásaiba. Az elsőfokú bíróság a felperes tanúbizonyítás iránti indítványának sem adott helyet, mint szükségtelent mellőzte, ugyanis nem bír jelentőséggel, hogy a prudenciális felügyelet vagy fogyasztóvédelmi hatóság fogalmazott-e meg kifogást a per tárgyává tett szerződéses kikötésekkel kapcsolatban.

Nem találta az elsőfokú bíróság helytállónak a felperes azon indítványát sem, mely az Alkotmánybíróság előtti normakontroll, valamint az Európai Unió Bírósága előtti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányult. Az alkotmánybírósági eljárással kapcsolatosan kiemelte, hogy csak olyan jogszabályi rendelkezések tekintetében van lehetősége a bíróságnak az alaptörvény-ellenesség megállapítását kezdeményezni, amelyek alkalmazásra kerülnek az eljárásban. Utalt arra, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések körében nem észlelt alaptörvény-ellenességet. Az Európai Unió Bírósága előtti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése körében rámutatott, hogy a felperes által feltett kérdésben nem a közösségi jog értelmezését és ezzel összefüggésben szerződések értelmezését indítványozta, hanem azt sérelmezte, hogy az irányadó magyar jog nem felel meg a közösségi jog által védett alapelveknek. Megjegyezte, hogy az indítványok elutasítását nem kellett részletesen indokolnia, mivel ebben az esetben az indítványban felvetett kérdésekben érdemben kellett volna állást foglalnia, ezzel pedig az Alkotmánybíróság, illetőleg az Európai Unió Bírósága hatáskörét vonta volna el.

Perköltség kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alkalmazásával határozott az alperes által benyújtott megállapodásra is gyűjelemmel.

Az ítélettel szemben mind a felperes, mind pedig az alperes fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára történő utasítását kérte a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján a Pp. 221. § (1) bekezdésének, a Pp. 167. § (1) bekezdésének és a Pp. 177. § (1) bekezdésének megsértése miatt. Másodlagosan az ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy az általa 2004. május 1-jétől 2014. július 26-ig a deviza alapú fogyasztói kölcsön- és pénzügyi lízingszerződésekben alkalmazott szerződési kikötések tisztességesek és ezért érvényesek, megfelelnek a Törvény valamennyi feltételének. Fellebbezése nem érintette a keresetnek a keresetlőségi jog hiánya miatti elutasítását az A.4.4.2. pont utolsó mondata, B.1.4.2. pont utolsó mondata, a B.2.4.2. pont utolsó mondata és a C.2.5.2. pont utolsó mondata vonatkozásában. Kérte továbbá a Pp. 235. § (1) bekezdésének alkalmazásával, hogy az elsőfokú bíróság által jogszabálysértő módon mellőzött tanúbizonyításra és szakértő kirendelésére irányuló indítványa alapján a másodfokú bíróság folytassa le a bizonyítási

eljárást.

A Pp. 155/B. § (2) bekezdésére hivatkozással kérte, hogy az ítélőtábla az Abtv. 25. §-a alapján az eljárás felfüggesztése mellett forduljon az Alkotmánybírósághoz, és kérje a Törvény 1. § (1) bekezdésének, 4., 7., 8., 10., 11., 13., 16. és 19. §-ának, valamint a 2/2014. PJE 2. pontjának Alaptörvénybe és a Törvény elfogadásának nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítását. A Pp. 155/A. §-a alapján kérte, hogy az elsőfokú bíróság az általa újonnan meghatározott kérdéseket előzetes döntéshozatalra terjessze az Európai Unió Bírósága elé.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, amikor a Pp. 155/B. §-a szerinti indítványát elutasította. E körben az elsőfokú bíróság indokolását, miszerint az általa felsorolt jogszabályhelyek a konkrét ügy elbírálása során nem kerülnek alkalmazásra, helytelennek is tartotta. Fellebbezésében a korábbi indítványát kiegészítette azzal, hogy a Törvény 13. §-a szintén ellentétes az Alaptörvénnyel, a normakontroll kezdeményezése erre a jogszabályhelyre tekintettel is indokolt. Kiemelte, hogy a 2014. évi XL. törvény 52. §-a módosítja a Törvény 6. §-át, minek következtében a 2010. november 27-ét követően közzétett devizaalapúnak nem minősülő deviza hitel- és kölcsönszerződésekben, valamint pénzügyi lízingszerződésben alkalmazott ÁSZF-ek vagy ezek korábbi ÁSZF-jeinek 2010. november 27-ét követően közzétett módosításai vonatkozásában a Törvény 4. §-a szerinti tisztességtelenséget nem kell vélelmezni.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében tényállást nem állapított meg, a felperes és az alperes álláspontját tette az ítélet részévé, mellyel a Pp. 221. § (1) bekezdését megsértette. A Pp. 206. §-ában foglaltakat sem megfelelően alkalmazta, tévesen, illetve egyáltalán nem értékelte a felperes tényállításait, melyet a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok is alátámasztottak. Mindezzel további eljárási szabálysértést valósított meg az elsőfokú bíróság, mely a másodfokú eljárásban nem pótolható.

Az ügy érdemét érintő álláspontja szerint a peresített általános szerződési feltételek nem tekinthetők tisztességtelennek. Fenntartotta az elsőfokú bíróság előtt kifejtett álláspontját, miszerint a bíróságnak a kikötés alkalmazási időszakában hatályos jogszabályi rendelkezéseket a döntése meghozatalakor figyelembe kellett vennie, így a régi Ptk. 209. § (2) bekezdését, az új Ptk. 6:102. § (1) bekezdését, a 13/93/EGK Irányelv 4. cikk (1) bekezdését. Nem vizsgálhatta volna továbbá olyan ÁSZF kikötések tisztességtelenségét, amelyeket jogszabály állapított meg vagy amelyeket a jogszabály előírásainak megfelelően határoztak meg [rég Ptk. 209. § (6) bekezdés, új Ptk. 6:102. § (4) bekezdése, 13/93/EGK. irányelv 1. cikk (2) bekezdése]. Megismételte azt az álláspontját is, hogy a perbe vont szerződéses kikötések tekintetében a bíróság a részletes érvénytelenség szabályát alkalmazhatja. Kiemelte: nem a rendelkezések összességét, hanem egyes, tartalmilag önálló jelentéssel bíró kikötéseket kellett a bíróságnak vizsgálnia.

Az elsőfokú bíróság keresetösségi joggal kapcsolatos álláspontjával szemben kifejtette, hogy a fellebbezéssel nem támadott pontokon kívüli pontok az egyes ÁSZF kikötések tisztességességének megállapítása szempontjából a kereset integráns részét képezik, így a felmondási jog, a fogyasztó tájékoztatásának módja az egyoldalú szerződésmódosítási jog gyakorlásáról, a szimmetria elve. Ezek nélkül az adott ÁSZF kikötést a Törvény 4. § (1) bekezdés f) és g) pontja szempontjából megítélni teljes körűen nem lehet. Rámutatott arra, hogy a régi Hpt. 210. § (4) bekezdés d) pontja és az új Hpt. 279. § (5) bekezdés d) pontja a fogyasztó számára előre láthatóvá tette, hogy a pénzügyi terhei a költség és díj tekintetében milyen feltételek esetében, mikor és mennyiben emelkedhetnek, azaz évente legfeljebb a KSH által közzétett előző évi éves fogyasztó árindex mértékében. Így az F.3.-F.8. számon peresített ÁSZF kikötések a teljes alkalmazási időszakában a Törvény 4. § (1) bekezdésében felállított valamennyi elvnek megfeleltek.

Részletesen értelmezte a Törvény 4. § (1) bekezdésének a)-g) pontjaiban meghatározott

elvek jogi tartalmát, amely tekintetében osztotta az elsőfokú bíróságnak az egyértelmű és érthető megfogalmazás elvével, valamint a szimmetria elvével kapcsolatosan írt okfejtését. A tételes meghatározás elvével összefüggésben teljes mértékben nem értett egyet az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettekkel, szerinte önmagában a „különösen” szó használata nem teszi nem zárt rendszerré az oklistát. Az oklista továbbra is zárt rendszert alkot, ha az adott és pontosan megfogalmazott egyoldalú szerződésmódosítási okot az ÁSZF „különösen” szóval később részletezi. A részletezés be nem fejezettsége nem teszi tovább bővíthetővé ezen módosítási okot. Az objektivitás elvére hivatkozással kiemelte, hogy az szerinte nem is értelmezhető, mivel az alperesnek a hitelezői eszközminősítési és belső adóminősítési szabályzata nem nyilvános a fogyasztó számára. Elfogadta a ténylegesség és arányosság elvével kapcsolatosan kifejtett azon bírósági álláspontot, miszerint a konkrét szerződésmódosítás során vizsgálható ennek tényleges tartalma. Az átláthatóság elvével összefüggésben megismételte a perben tett nyilatkozatát: szerinte ezt az elvet csupán a mindenkori jogszabályi környezet alapján lehet értelmezni. Az átláthatóság elvének való megfelelésre a Kúria kötelező módszerképletet nem határozott meg, hanem hivatkozik a C-26/13. uniós bírósági ítélet megállapításaira. Hangsúlyozta, hogy a fogyasztó a peresített általános szerződési feltételek tanulmányozásával előre láthatta, milyen körülmények és feltételek bekövetkezése esetén kerülhet sor a pénzügyi terheinek növekedésére. A felmondhatóság elvére utalva hangsúlyozta: az elsőfokú bíróság álláspontja ezen elv tekintetében nem világos számára, ugyanis nem érthető pontosan, hogy mit ért a szerződés felmondásának reális lehetősége alatt. Nem osztotta az elsőfokú bíróságnak az egyes ÁSZF kikötésekkel kapcsolatban kifejtett álláspontját sem. Az alperes javára megítélt perköltséget eltúlzottnak tartotta.

Az alperes fellebbezésében az ítélet indokolásának megváltoztatását és a fellebbezésben kifejtett álláspontjával történő kiegészítést kérte. Szerinte az ítéletnek a szimmetria és felmondhatóság elvével kapcsolatos jogi okfejtése téves, a felperes által peresített általános szerződési feltételek tisztességtelensége e két elv alapján is megállapítható. Hasonlóképpen a kérdéses kikötések az egyértelmű és érthető megfogalmazás elvének sem felelnek meg, tekintettel arra, hogy azok az indokolt szakmaiságon túl nem képeznek olyan közérthető és koherens logikai egységet, amely folytán az átlagfogyasztó egyértelmű és érthetően megfogalmazott kritériumok alapján előre láthatta volna az őt érintő díjak esetleges módosításának a minimális feltételeit. Az alperes álláspontja szerint szükséges a ténylegesség és az arányosság elvének vizsgálata körében tett bírói megállapítások felülvizsgálata is, miután ezen elveknek maguknak az egyes szerződéses kikötéseknek kell megfelelniük, függetlenül attól, hogy a kikötések alapján a későbbiekben sor került-e a felperes részéről egyoldalú szerződésmódosításra. A fentiekben túlmenően az elsőfokú eljárás során csatolt megállapodás alapján kérte a felperest marasztalni a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült perköltségeinek megfizetésére.

A peres felek fellebbezési ellenkérelme tartalmilag az első fokú ítélet helybenhagyására irányult az ellenérdekű fél fellebbezésével érintett körben.

A felperes fellebbezése nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletét az A.4.4.2. pont utolsó mondata, B.1.4.2. pont utolsó mondata, a B.2.4.2. pont utolsó mondata és a C.2.5.2. pont utolsó mondata vonatkozásában, ezáltal az első fokú ítélet ebben a körben a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

Az ítélőtábla megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem megalapozott, míg az alperes fellebbezése csupán részben alapos.

A felperes fellebbezésében elsőként azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdése által előírt indokolási kötelezettségének a Pp. 155/B. § alapján előterjesztett indítványa elutasításával kapcsolatban. Maga a felperes idézte helyesen a fellebbezésében a 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. § (1) bekezdését, mely szerint a bíróság egyrészről olyan jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását kezdeményezheti az Alkotmánybíróságnál, amelyet az előtte folyamatban levő jogvitában alkalmaznia kell, másrészről pedig annak a jogszabálynak a tekintetében kezdeményezi, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, illetve amelynek alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már korábban megállapította. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta, hogy a felperes erre irányuló indítványában megjelölt törvényi rendelkezéseket kell-e alkalmaznia a jelen eljárásban.

Az nem vitás, hogy a Törvény egyetlen rendelkezése alaptörvény-ellenességét sem állapította meg mindeddig az Alkotmánybíróság, így a második fordulat alapján nem lehetett helye az alaptörvény-ellenesség kezdeményezésének. Az első fordulat alapján pedig a bíróság az esetben kezdeményezi az Alkotmánybíróság eljárását, amennyiben maga azt észleli, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenes. Az elsőfokú bíróságnak ez a szubjektív megítélése érdemben nem bírálható felül a fellebbezés folytán, ellenkező esetben ugyanis az alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére utasítással csorbulna a bírói függetlenség.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a kérelem elutasítását azon túl, hogy alaptörvény-ellenességet nem észlelt, indokolnia nem kellett. Helyesen utalt arra is az elsőfokú bíróság – a BH.1994.448. számú eseti döntésben foglaltakra is figyelemmel –, hogy az alaptörvény-ellenesség hiánya tekintetében elfoglalt álláspontjának kifejtését a polgári bíróság erre irányuló hatáskörének hiánya kizárta. Ezen okból az ítélet hatályon kívül helyezésének eljárásjogi feltételei nem álltak fenn.

A felperes a fellebbezésében megismételte a Törvény 1. § (1) bekezdése, 4., 7., 8., 10., 11., 16 és 19. §-ai, valamint a 2/2014. PJE döntés 2. pontjának alaptörvény-ellenessége megállapításának Alkotmánybíróságnál történő kezdeményezése iránti kérelmét, kiegészítve a Törvény 13. §-ára vonatkozó álláspontjával.

A fentebb már kifejtettekre figyelemmel elsőként arra mutat rá az ítélet tábla, hogy a bíróság csak a perben alkalmazandó jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel való összhangjának ellenőrzését kezdeményezheti az Alkotmánybíróságnál. Így az ítélet tábla a Törvény – fellebbezési eljárásban alkalmazásra nem kerülő eljárási szabályokat tartalmazó – 10. § (1), (2) és (5) bekezdése, valamint a Törvény 6. §-a alapján indult perben egyáltalán nem alkalmazható – a 6. alcímben szabályozott per kivételével a Törvény 3. § (1) bekezdése és 4. § (1) bekezdése szerinti kikötéseket érintő perek tárgyalásának felfüggesztését előíró – 16. §-a tekintetében az Abtv. 25. § (1) bekezdésére figyelemmel a Pp. 155/B. § alapján nem kezdeményezheti az Alkotmánybíróság eljárását.

Az ítélet tábla a Törvény 1. § (1) bekezdése, 4., 7., 8. §-ai, 10. § (3) és (4) bekezdései, 11., 13., valamint 19. §-ai alkotmány-ellenességét – a felperes fellebbezésében kifejtettek ellenére – nem észlelte, ezért a felperesnek az említett rendelkezések alaptörvény-ellenessége megállapításának az Alkotmánybíróságnál történő kezdeményezése iránti kérelmét a Pp. 155/B. § (1) bekezdése alapján elutasította.

A felperes a fellebbezésében emellett ugyancsak megismételte az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét, az elsőfokú eljárásban előadottakat annyiban módosítva, hogy az indítványában szereplő kérdései többségét akként fogalmazta át, hogy a Törvény általa megjelölt rendelkezéseinek az uniós jogba ütközésének

vizsgálata helyett azok egy részének értelmezését kérte. Változatlanul nem az uniós norma értelmezésére, hanem az EUMSZ 292. §-a által előírt egyeztetési kötelezettség megsértésével megalkotott nemzeti jogi norma alkalmazhatóságára irányult a 6. kérdése, s mint ilyen – az EBH.2005.1320. szám alatt közzétett eseti döntésben foglaltakra is figyelemmel – nem előzetes döntéshozatalra irányult. Ezért ez utóbbi tekintetében a másodfokú bíróság elutasította a felperes indítványát az előzetes döntéshozatal iránti kérelem hiánya miatt.

A további kérdések tekintetében arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a perben alkalmazandó Törvény a Kúriának azon a 2/2014. számú Polgári jogegységi határozatán alapul, amelyet maga a Kúria is az általa kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás eredményének bevétele után, az Európai Bíróságnak a C-26/13. számú ügyben hozott határozatában az Irányelv értelmezése kérdésében adott útmutatást alapul véve alkotott meg. Ezáltal a Törvény tükrözi az Európai Bíróságnak az egyoldalú kamat-, költség és díjemelésre vonatkozó általános szerződési feltételek tisztességtelenségével kapcsolatos jogértelmezését. Erre figyelemmel az ismételt előzetes döntéshozatal szükségtelen, de kizárt is. Mindezek miatt az ítélet tábla a Pp. 155/A. § (1) bekezdése alapján elutasította a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt indokolási kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. Az ítélet indokolásából megállapíthatóak voltak a tényállás (indokolás I. fejezete) elemei, a jogvita elbírálásában releváns tényekre figyelemmel a döntés indokai, az alkalmazott jogszabályok, továbbá, hogy mindezek alapján mire alapította döntését az elsőfokú bíróság. Nem sértette meg a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésébe foglaltakat sem. Indokát adta a felperes bizonyítási indítványai elutasításának is, mellyel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért. Erre figyelemmel sem találta az ítélet tábla indokoltnak az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi vizsgálatát megelőzően az ítélet tábla azt kívánja kiemelni, hogy a Törvény 6. §-a alapján indított per tárgya a Törvény 4. § (1) bekezdésében felállított törvényi vélelem megdöntése. Ezért az ilyen perben nem az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.), illetve a 2013. évi V. törvény (Ptk.), de nem is a 18/1999. (II. 5.) Kormányrendelet vagy a 93/13/EGK Irányelv (Irányelv) szerinti tisztességtelenség fennállását kell vizsgálnia a bíróságnak, hanem azt kell megítélnie, hogy a keresetben megjelölt általános szerződési feltételek maradéktalanul megfelelnek-e a Törvény 4. § (1) bekezdés a)-g) pontjaiban meghatározott követelmények mindegyikének.

Tévesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy nem kizárólag a keresettel érintett kikötések vizsgálatával hozandó meg az ítélet, illetve figyelemmel kell lenni a régi Ptk. 209. § (6) bekezdésre, a Ptk. 6:102. § (4) bekezdésére, valamint az Irányelv 1. cikk (2) bekezdésére is. Ebben a körben az ítélet tábla a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csupán utal az első fokú ítélet 301. oldal második bekezdésében helyesen kifejtettekre. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése, illetve a Ptk. 6:102. § (4) bekezdése, valamint az Irányelv 1. cikk (2) bekezdése azért nem zárja ki a 275/2010. (XII. 15.) Kormányrendelet tartalmával megegyező általános szerződési feltételek tisztességtelenségét, mert a Törvény 11. § (1) bekezdésére figyelemmel a bíróság csak a 4. § (1) bekezdése szerinti vélelem megdöntésének sikerességét vizsgálhatja. Az említett jogszabályok a pénzügyi szolgáltató és a fogyasztó közötti jogvitában alkalmazhatók. A pénzügyi szolgáltató felperes által a **alperes neve** alperes ellen indított, a Törvényen alapuló perben a vizsgálandó körülmények körén kívül esik, hogy a keresettel érintett kikötések miért kerültek az adott módon meghatározásra.

Emellett a 275/2010. (XII. 15.) Kormányrendelet rendelkezései a régi Ptk-hoz, illetve a Ptk-hoz képest sem tekinthetők speciális jogszabálynak, ezért ez utóbbiak rendelkezéseinek a kormányrendelet mellett is érvényesülniük kell. A kormányrendelet nem olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek a jogszabály erejénél fogva a szerződés részévé válnak, azok olyan keretszabályok, amelyek alapján maguknak a pénzügyi szolgáltatóknak kell megalkotniuk a fogyasztóvédelmi szempontoknak is megfelelő általános szerződési feltételeiket.

A felperes a fellebbezésében a vizsgálható kikötések körét is tévesen közelítette meg: a Törvény 6. §-a értelmében ugyanis a felperesnek kell megjelölnie azokat a kikötéseket, amelyeket a 4. § (1) bekezdése által felállított törvényi vélelemmel ellentétben tisztességesnek tekint. A bíróság a Pp. 213. § (1) bekezdésében, valamint 215. §-ában foglalt rendelkezések folytán ezeknek, a felperes által megjelölt általános szerződési feltételeknek a tisztességességét vizsgálhatja a Törvény 11. § (1) bekezdése alapján.

A Törvény által felállított keretek között nincs helye az egyedi szerződések tartalmi vizsgálatának, az egyedileg megtárgyalt kikötések, valamint a keresettel érintett általános szerződési feltételek együttes értelmezésének. A keresettel nem érintett általános szerződési feltételeknek is csupán annyiban lehet ügydöntő jelentőségük e perben, amennyiben azokra a törvényi vélelem megdöntése, a per tárgyát képező feltétel tisztességességének alátámasztása érdekében hivatkozik a felperes.

A Törvény rendelkezései alapján nem vezethető le a felperesnek az az álláspontja sem, miszerint a bíróságnak a részleges érvénytelenség szabályát kell alkalmaznia. A Törvény 4. § (1) és (2) bekezdéseinek együttes értelmezése nem hagy kétséget afelől, hogy az (1) bekezdés szerinti szerződéses kikötés érvénytelen, semmis, amennyiben a pénzügyi intézet a Törvény 8. § (1) bekezdése által felállított határidőben nem kezdeményez pert a vélelem megdöntése érdekében, illetve perlése nem vezet eredményre. Kiemelendő emellett, hogy a felperes által felhívott régi Ptk. a 209/A. § (2) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy fogyasztói szerződés részévé váló általános szerződési feltétel, valamint egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis; a Ptk. 6:103. § (3) bekezdése pedig azt mondja ki, hogy a fogyasztó és vállalkozás közötti szerződés részévé váló tisztességtelen szerződési feltétel semmis. Tehát a felperes által hivatkozott – de a jelen eljárásban nem alkalmazható – anyagi jogszabályok is akként rendelkeznek, hogy a tisztességtelenség jogkövetkezménye az adott kikötés semmissége. Külön rámutat az ítéletábra, hogy mind a Törvény 4. § (2) bekezdése kimondja, mind az említett jogszabályok szabályozási rendszeréből is az következik, hogy a tisztességtelenség nem a szerződés, csupán az adott kikötés semmisségét váltja ki. A Törvény ezt meghaladó rendelkezést nem tartalmaz arra nézve, mi a semmis kikötés további sorsa, mivel ezt a pénzügyi intézet, illetve fogyasztó közötti jogvita szempontjából releváns időpontban hatályos anyagi jogszabály rendezi. Fontos hangsúlyozni azt is, hogy az Irányelv 6. cikk (1) bekezdése értelmében a tisztességtelen kikötés nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra nézve, azaz a pénzügyi intézet, valamint fogyasztó közötti jogviszony tartalmára nincs kihatással, a közöttük felmerülő esetleges jogvitában azt nem-írottként kell kezelni. Az Európai Unió Bíróságának joggyakorlata is ezt az értelmezést tükrözi. A részleges érvénytelenség kérdése csupán ezt követően merülhet fel, mégpedig a pénzügyi intézet és a fogyasztó közötti jogvitában aszerint, hogy a kiesett kikötés(ek) nélkül teljesíthető-e a felek között létrejött szerződés vagy sem [rég Ptk. 239. § (2) bekezdés; Ptk. 6:114. § (2) bekezdés]. Ez a kérdés azonban a felperes és az alperes közötti, a Törvény 6. §-a alapján indult per kereteit meghaladja, a felperes által a fogyasztókkal kötött egyedi szerződések teljes vagy részbeni megdőlése a jelen eljárásban eldöntendő jogvita körén kívül esik.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül szorítkozott annak vizsgálatára, hogy a keresettel érintett egyes kikötések a Törvény hatálya alá tartoznak-e, illetve sikerre vezetett-e a Törvény 4. § (1) bekezdése által az egyoldalú kamat-, költség- és díjmelést lehetővé tevő általános szerződési feltételek tisztességtelensége mellett felállított vélelem megdöntése.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a perindítás kizártságát az A.1. 4.4. pont, az egyoldalú módosítás közzétételének helyére vonatkozó szerződési feltétel, A.2. 7.2. pont 2. mondat, A.3. 7.2. pont 2. mondat, A.4. 4.2. pont 2. mondat, B.1. 4.2. pont 2. mondat, 8.1. pont, B.2. 5.7., 5.8., 5.9., 8.1., 8.3. pont, E.1. 4.2. pont 2. mondat, 9. pont, F.1. III.17.1. pont, III.17.3. pont 2. mondatól, F.2. III.17.1. pont, III.17.3. 3., 4., 5. bekezdés, F.3. III.17.1. pont, III.17.3. pont 3. 4. 5. bekezdés, 2. számú melléklet 1.3.c) pont, F.4. III.17.1. pont, III.17.3. pont, 4., 5., 6. bekezdés, 2. számú melléklet 1.3.c) pont, F.5. III.17.1. pont, III.17.3. pont 4., 5., 6. bekezdés, 2. számú melléklet 1.3.c) pont, 3. számú melléklet 5.,6. pont, F.6. III.17.1. pont, III.17.3.4. pont, III.17.3.5. pont, 2. számú melléklet 1.3.c) pont, 3. számú melléklet 6. pont, F.7. III.17.1. pont, III.17.3. 4.,5.,6. pont, F.8. III.17.1. pont, III.17.3. 4. pont, III.17.3.5. pont, III.17.3.6. pont, 2. számú melléklet 1.3.c) pontjának az egyoldalú módosítás megküldésére, közzétételére vonatkozó szabályai érvénytelensége vélelmének megdöntésére irányuló keresetet. E kikötések tisztességtelensége mellett a Törvény 4. § (1) bekezdése nem állít fel vélelmet, vélelem híján pedig annak megdöntése iránt sem lehet a Törvény 6. § (1) bekezdése alapján peres eljárást kezdeményezni.

Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a keresetlevélben F.6. alatt jelölt, 2012. április 1. napja és 2013. január 24. napja között alkalmazott Lakossági Üzletszabályzat 17.3.2.pontja utolsó mondata (Ezen kölcsönszerződések esetében a díj és a költség Adós számára kedvezőtlen, egyoldalú módosítására a jelen Üzletszabályzat 3. számú mellékletében foglaltak az irányadóak), 17.3.6. pontja (2009. augusztus 1-jével a Bank és az Adós között e dátumot megelőzően létrejött, 2009. augusztus 1. előtt jelzáloglevéllel nem finanszírozott kölcsönügyletekről szóló kölcsönszerződéseknek a Bank általi, egyoldalú szerződésmódosításra vonatkozó rendelkezései hatályukat veszítik. A kölcsönszerződések ezen rendelkezései helyébe 2009. augusztus 1-jével a jelen Üzletszabályzat egyoldalú szerződésmódosításra vonatkozó rendelkezései lépnek), a 3. mellékletének 5. pontja (A 4. pont a) pontja alapján a Bank nem módosíthatja a devizában nyújtott és forintban törlesztett hitel kamatának mértékét az Ügyfél számára kedvezőtlenül, ha a kölcsön forintban meghatározott összege az árfolyamváltozás miatt emelkedik), a 2013. január 25. napjától 2014. június 30. napja között alkalmazott Lakossági Üzletszabályzat 17.3.2. pontjának utolsó mondata (Ezen kölcsönszerződések esetében a díj és költség Adós számára kedvezőtlen, egyoldalú módosítására a jelen Üzletszabályzat 3. számú mellékletében foglaltak az irányadóak) tekintetében a vélelem megdöntésére irányuló keresetet érdemben vizsgálta. Az F.6. alatti 3. melléklet 5. pontjába foglalt kikötés a kamat mértékének az ügyfél számára kedvezőtlen módosításának kizártságáról rendelkezik, az F.6. 17.3.2. pont utolsó mondata, a 17.3.6. pontja, az F.7. alatti 17.3.2. pontjának utolsó mondata utaló szabályt tartalmaz, ezáltal nem tartozik az általános szerződési feltételek azon körébe, amelyre a Törvény 4. § (1) bekezdése a tisztességtelenség vélelmét felállította. Ezért e kikötések ugyancsak kívül esnek a Törvény 6. § (1) bekezdése által lehetővé tett per keretein. Erre figyelemmel ezek tekintetében a keresetet az előbb említett kikötésekhez hasonlóan nem a vélelem megdöntésének sikertelensége okán, hanem amiatt kell elutasítani, hogy e kikötések nem tartoznak a Törvény 4. § (1) bekezdésének hatálya alá. Az ítélet tévesen rendelkezett az F.7. alatti 2. melléklet 5. és 6. pontjában „írt” feltételekről. A 2. számú mellékletnek ilyen számú pontjai nincsenek, továbbá a felperes sem hivatkozott

keresetében ezen pontok érvényességére.

Az elsőfokú bíróság a C.1. pont alatti, deviza folyószámla-hitel szerződés 5.3. pontja, a C.2. pontja alatti, folyószámla-hitel szerződés 5.2. pontjának második mondata, D.1. alatti hitelkártya szerződés 19. pontja és a D.2. alatti bankkártya üzletszabályzat 5.6. pont utolsó bekezdése tekintetében azt állapította meg, hogy az nem tartozik a Törvény 4. § (1) bekezdésének hatálya alá, és emiatt elutasította a keresetet. A folyószámla-hitel szerződés 5.2. pontjának, valamint a bankkártya üzletszabályzat 5.6. pontjának további részére irányuló kérelmet érdemben vizsgálta, és a vélelem megdöntésének sikertelensége miatt utasította el a keresetet.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a Törvény első fokú eljárás idején hatályos 8. § (1) bekezdése a forint alapú hitelszerződések esetében a hatályba lépést követő 90. és 120. nap közötti időszakra tette lehetővé a keresetlevél előterjesztését, így forint alapú hitelkártyák és forint folyószámlákhoz kapcsolódó folyószámla-hitel szerződés tekintetében a keresetlevél előterjesztése idő előtti volt. A deviza számlához fűződő folyószámla-hitel szerződések – mint deviza alapúnak nem minősülő szerződések –, továbbá a nem hitelszámlához kötődő bankkártya szerződések – mint fogyasztói hitel-, illetve kölcsönszerződésnek nem minősülő szerződések – pedig a Törvény 1. § (1) bekezdése értelmében nem tartoznak a Törvény hatálya alá.

A Törvénynek a 2014. évi XL. törvény 52. §-ával időközben módosított, 2014. október 15. napjától hatályos 1. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a hitelkártyához vagy fizetési számlához kapcsolódó kölcsönszerződésre a Törvény hatálya nem terjed ki. E rendelkezés a pénzügyi intézmény számára az egyoldalú kamat-, költség- és díjmelést lehetővé tevő szerződéses kikötés tisztességtelensége mellett felállított törvényi vélelem megdöntése iránti per indítását, ezáltal a bírói utat kizárja. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a C.1. alatti deviza folyószámla-hitel szerződés 5.3. pontjára, a C.2. alatti, folyószámla-hitel szerződés 5.2. pontjára, a D.1. alatti hitelkártya szerződés 19. pontjára irányuló kereseti kérelem körében a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján a 130. § (1) bekezdés f) pontjára figyelemmel a 157. § a) pontja értelmében a pert részben megszüntette és az első fokú ítéletet ebben a körben hatályon kívül helyezte.

A másodfokú bíróság a D.2. alatti, a bankkártya üzletszabályzat 5.6. pontját érintő kereseti kérelem tekintetében a pert azért szüntette meg, és helyezte hatályon kívül az első fokú ítéletet, mert a forint- vagy devizaszámlához kibocsátott bankkártyákat érintően a bankkártya üzletszabályzat nem fogyasztói kölcsönszerződésekhez kapcsolódóan teszi lehetővé az egyoldalú kamat-, költség- és díjmelést, míg a hitelkártyaszámlák tekintetében a Törvény módosított 1. § (2) bekezdése alapján nincs lehetőség a tisztességtelenség vélelmének megdöntésére.

A vélelem megdöntése körében helytállóan mutatott rá, a Törvény 4. § (1) bekezdése szerinti, tehát a fogyasztó számára hátrányos, egyoldalú kamat-, költség- vagy díjmelést lehetővé tevő szerződéses kikötések tekintetében felállított tisztességtelenségi vélelem akkor dönthető meg, ha a felperes sikerrel bizonyítja, hogy az általa alkalmazott általános szerződési feltétel az a)-g) pontokban felsorolt valamennyi elvnek egyaránt megfelel. A 4. § (1) bekezdés a)-g) pontjaiból következő követelmények konjunktivitása miatt már az is a kereset elutasításához vezet, ha a kikötések bármelyik elvvel ellentétesek, így nincs ügyszókérdő jelentősége annak, hogy valamennyi további elvnek megfelelnek-e vagy azok közül is csupán néhány. A Törvény 4. § (1) bekezdése által felállított vélelem megdöntésének sikertelensége, és ez alapján a kereset elutasítása a (2) bekezdés értelmében a semmisség jogkövetkezményét vonja maga után. Tehát ha az állapítható meg, hogy egy kikötés az elvek egyikének nem felel meg, szükségtelen a további elveknek való megfelelés vizsgálata.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Törvény 4. § (1) bekezdése hatálya alá tartozó és a felperesi keresettel érintett kikötések az átláthatóság követelményének nem tesznek eleget. Figyelemmel a 275/2010. (XII. 15.) Kormányrendelet keretszabályaira is, megállapítható, hogy a felperesi szerződési feltételek ugyan szövegszerű egyezőségeket is tartalmaznak a fenti rendelet előírásaival, azonban a fogyasztó számára érthetően és a körülmények megváltozásának következményeit részletesen elmagyarázó rendelkezéseket kellett volna tartalmazniuk ahhoz, hogy az átláthatóság elvének megfeleljenek a szerződési kikötések.

Az átláthatóság vonatkozásában kiemelendő az Irányelv 4. cikkének (2) bekezdése, melynek értelmében a vizsgált szerződési feltételnek nem csupán világosnak és érthetőnek kell lennie, hanem átlátható jelleggel fel kell tüntetnie azt, hogy a kikötésben meghatározott körülmény változását miként követik a fogyasztót érintő gazdasági következmények, e körülmények milyen mechanizmus mellett, milyen mértékben befolyásolják az általa időszakosan teljesítendő szolgáltatás mértékének alakulását. Az ítéletábra az első fokú ítéletnek az átláthatóság követelményével kapcsolatos okfejtését megismételni nem kívánja, csupán utal az abban írtakra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli a másodfokú bíróság, hogy nem annak van jelentősége, hogy milyen módszerrel biztosítja a kikötéseket alkalmazó pénzügyi intézmény az átláthatóság követelményének érvényesülését a fogyasztó számára hátrányos kamat-, költség, illetve díjmelést lehetővé tevő kikötésében, hanem annak, hogy a fogyasztó számára magából a szerződésből kiderüljön, hogy a későbbiekben milyen körülmények milyen mértékű változása jogosítja fel az egyoldalú emelésre a pénzügyi intézményt, és fizetési kötelezettsége milyen mechanizmus mellett, milyen mértékben fog emelkedni, a többletkötelezettsége arányban áll-e a körülmények változásával. Az Európai Bíróság a C26/13. számú ügyben mutatott rá, hogy az átláthatóság követelményének tiszteletben tartása szempontjából alapvető jelentőséggel bír az, hogy a fogyasztó egyértelmű és érthető kritériumok alapján előre láthassa a számára ebből eredő gazdasági következményeket. Az ítélet 2. pontjában foglaltakat az egyoldalú, fogyasztó számára hátrányos kamat-, költség, díjmelésre vonatkozó kikötésekre vonatkoztatva megállapítható, hogy a szerződésnek átlátható jelleggel fel kell tüntetnie az érintett feltételben meghatározott körülmények változása és a kamatok, költségek díjak változása mechanizmusának konkrét működését, valamint az e mechanizmus és a kölcsön folyósítására vonatkozó többi feltételben előírt mechanizmus közötti viszonyt oly módon, hogy a fogyasztónak módjában álljon egyértelmű és érthető szempontok alapján értékelni a számára ebből eredő gazdasági következményeket.

A Törvény 4. § (1) bekezdése alá tartozó, keresettel és fellebbezéssel is érintett kikötések az említett kívánalomnak nem felelnek meg, olyan – részben csupán a keretjogszabály szövegét az általános szerződési feltételek közé integráló – kikötések, amelyek alapján az elvárhatóan tájékozott fogyasztó nem képes a szerződéskötés időpontjában felmérni a meghatározott körülmények változásának a kamat-, költség és díjfizetési kötelezettségének jövőbeni módosulásának mértékére, az ebből eredően rá háruló gazdasági következményekre gyakorolt hatását.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a törvényi vélelem megdöntése nem járt sikerrel.

A már kifejtettek szerint annak következtében, hogy a keresettel érintett általános szerződési feltételek az átláthatóság követelményét nem elégítik ki, s már ez okból is alaptalan volt kereset, a további törvényi elveknek való megfelelés vizsgálata szükségtelen. Ezért az ítéletábra az első fokú ítéletből mellőzni rendelte az egyértelmű és érthető megfogalmazás, a

ténylegesség és arányosság, a felmondhatóság, valamint a szimmetria elvével kapcsolatos indokolást.

Erre figyelemmel az alperes fellebbezése csupán részben és annyiban volt megalapozott, hogy az általa kifogásolt indokolás nem foghatott helyt, azonban a fellebbezésben írt indokokkal szükségtelen volt az érdemben helytálló döntés alátámasztása.

A másodfokú bíróság a tételes meghatározás, valamint az objektivitás elvéhez fűződő, fellebbezéssel nem kifogásolt indokolást – mint a kifejtettek szerint szükségtelent – ugyancsak mellőzi az ítéletből.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a díjmegállapodás tartalmára, az ügy bonyolultságára és a perelőkészítés időigényére is figyelemmel helytállóan rendelkezett, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján megfelelően mérsékelte az alperes és jogi képviselője közötti díjmegállapodás alapján az (1) bekezdés szerint megállapítható perköltséget. Az ítéletábra az első fokú perköltség további mérséklését nem látta indokoltnak.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdésére figyelemmel a fenti indokolásbeli módosítással helybenhagyta.

A felperes fellebbezése teljes egészében, az alperes fellebbezése pedig részben sikertelen volt, így a felperes nagyobb részt pervesztes lett. Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes másodfokú részperköltsége megtérítésére.

Az alperes fellebbezési perköltségének megállapítása körében az ítéletábra az alperesi jogi képviselő és az alperes között létrejött megállapodás kikötéseit figyelembe véve munkadíjként a fellebbezési ellenkérelem elkészítése és a tárgyalás előkészítése kapcsán 10 munkaóra, míg a tárgyalási részvétel vonatkozásában 2 óra figyelembe vételével találta elfogadhatónak az alperesi perköltség igényt, amelyet az Áfa összegével növelt. Döntésénél figyelemmel volt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglaltakra. Az alperes perköltségigényét eltúlzottnak találta arra a tényre is figyelemmel, hogy az alperesi képviselő további – azonos jogi megítélésű, igen hasonló tárgyú – ügyekben is ellát jogi képviselői tevékenységet, amelyekben, mind a felperesi, mind az alperesi jogi érvelés e perbelivel megegyezik.

Az ítéletábra az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. november 4.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíróbíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.

A kiadmány hitelül:

Taródi Zsuzsanna
tisztviselő